

မျှင်မ

ရွှေမင်းသမီးရဲ့
ဇာတ်ပို့

အခန်း (၁)

'လရိပ်စံအိမ်' ကြီးသည် ကြီးမား ခုံညားသလောက် ခြံဝင်းကြီးကလည်း အပြောကျယ်လှသည်။ ။

မွေးသော လှသောပန်းတွေ ရောင်စုံရှိသလို ခြံကြီး၏ နောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံးတွင် သက်ရင့်ပင်အုပ်အုပ်တို့ ဖြင့် စိမ်းညိုနေသည်။ ။

ထို့ပြင် သဘာဝ မဟုတ်ဘဲ အတုအစစ် ခွဲခြားမရလောက်အောင် သေချာ ကျနပြီးတော့ ရေတံခွန်အတုတစ်ခု။

ပြေးလွှား ဆော့ကစားလို့ ရအောင် လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ ကျတော့ ဒန်းတွေ၊ ကြက်တောင်ရိုက်ဖို့ ပိုက်တန်းတွေ။

ထားရှိသည့် ဖန်တီးမှုအားလုံးကို မြင်လျှင် “လရိပ်စံအိမ်”ကြီး၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို ခန့်မှန်းနိုင်သလို မိသားစုများများ ရှိနိုင်မည်၊ ရင်သွေးငယ်လေးတွေလည်း ရှိလိမ့်မည်။

သို့လော သို့လောတွေလည်း ဝေဖန်ကြလိမ့်မည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ ဤသို့ မဟုတ်ပါ။ “လရိပ်စံအိမ်”ကြီးတွင် အရှင်သခင်နှစ်ပါးမှ လွဲ၍ ရင်သွေးငယ်လေး တစ်ဦးသာ ရှိခဲ့သည်။ ။

ခေတ်ရေစီးကြောင်းက ဘယ်လိုပင် ကွေ့ကောက် ပြောင်းလဲသွားပေမယ့် ဤစံအိမ်ကြီးတွင်းမှ အလွန်ရှေးဆန် ရိုးစင်း၍ မပြောင်းလဲခဲ့သော တစ်ယူသန် အယူစွဲတစ်ခုကတော့ ယနေ့ထိတိုင် ရာဇဝင် တွင် ကျ

န်ရစ်ခဲ့၏။

ဒေါ်နှင်းနှင်းမြတ်သည် ပွတ်လုံး ရုပ်ကြွများ နှင့် တခမ်းတနား ရှိနေသော အနီရောင်ဆိုဖာနှင့် ကျွန်းကုလားထိုင်ကြီး ဘေးမှာ ရပ်နေ၏။

လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်၍ ဆုပ်ထားသော်လည်း အငြိမ်မနေဘဲ လက်တို့ ကို ဆုပ်ချီ ဖြန့်ချီပြုလုပ်ရင်း သက်ပြင်းတွေ ခဏခဏချထည်။ ထို့နောက် ကုလားထိုင်ကြီးကို နောက်ကပတ်၍ တစ်ဖက်အစွန်းနားထိ လျှောက်သွားပြန်သည် ။

သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက် ကျွန်းကုလားထိုင်ကြီးများ နောက်မှ ပစောက်ပုံ ခပ်ကျဲကျဲ ရပ်နေကြသည့် လူလေးဦးက ကိုယ်ကို တောင့်မတ် ထားသော်လည်း မျက်လွှာတွေ အသီးသီး ချထားသည် ။

ကုလားထိုင် ကျောမှီတစ်ခုကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ကိုင်၍ ဘေးမှာ သပ်သပ်ရပ်နေသော ဆံပင်ဖြူဖြူတို့ ကို သေသပ်ကျနစွာ သိမ်းလှန်ထားသည့် လူကြီးသည် သာ ဒေါ်နှင်းနှင်းမြတ် လှုပ်ရှားသမျှကို လိုက်ကြည့်ငေးမောနေ၏။

သူသည် လည်း ဒေါ်နှင်းနှင်းမြတ် ပြောဆိုလာမည့် တစ်စုံတစ်ရာကို ငုံ့လင့်နေခြင်းပဲ ဖြစ်လေသည် ။

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝတစ်ခုဟာ အသိတရားနဲ့ ပဲ တိုးမြှင့်နိုင်တာ၊ အသိတရား ရှိဖို့ ကလည်း ပညာတတ်မှ ဖြစ်တာ၊ အတတ်ပညာကို ကျောင်းကသင်မယ်၊ အသိပညာကို ကိုယ်ကျင်လည်ရတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းက သင်မယ်”

ဒေါ်နှင်းနှင်းမြတ်က ဆံပင်ဖြူများ ရှိနေသော လူကြီးကိုပဲ ကြည့်၍ ..

.

“အတတ်ပညာလည်း မသင်ခဲ့ဘူး၊ အသိပညာရှိဖို့ လူမှုနယ်ပယ် ဆိုတဲ့ ထဲကို ထည့်မပေးခဲ့ဘူး၊ အဲဒီကလေး ဘာလုပ်စားမလဲ၊ လူဖြစ်ပြီး လူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲကို ဘယ်လိုဝင်မလဲ”

“ကလေးကို ကျောင်းမတက်ခိုင်းပေမယ့် အင်္ဂလိပ်စာ အဓိကနဲ့ ဘွဲ့ရ ပညာတတ်အဆင့်ထိ အလွတ်တမ်းအောင်၊ အောင် သင်ပေးထားကြပါတယ်၊ ကလေးက ပညာတတ်ပါတယ် မကြီး”

“ရှင်က ပြောပြန်ပြီ”

ဒေါ်နှင်းနှင်းမြတ် မျက်နှာတင်းသွားသဖြင့် လူကြီး မျက်လွှာချသွားသည်။ ။

“အိမ်မှာ ဆရာတွေ ခေါ်သင်၊ စာဖြေခိုင်းလို့ အောင်ထားတာ မှန်တယ်၊ ဒါ လူရာဝင်တာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ကလေးကို ဒီခြံကြီးထဲမှာ ကမ္ဘာတစ်ခုလို တည်ဆောက်ပြီး တစ်ထီးတစ်နန်း ထားခဲ့တာ ဘာလဲ၊ ဒီကလေးက ဘဝတစ်ခု ချုပ်ငြိမ်းသွားတဲ့ အထိ မိဘရင်ခွင်ထဲမှာ နေသွားနိုင်မှာလား”

လူကြီး တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဝံ့တော့ပါ။ ဒေါ်နှင်းနှင်းမြတ်က ထိုအခါ ကျမှ မျက်နှာလွှဲသွားပြီး တစ်ဖက်ကို လျှောက်သွား၏။

“ကိုကိုကြီးကိုလည်း တကယ်ကို အံ့ဩမိပါတယ်၊ ကိုယ်တိုင်လည်း ခေတ်ပညာတတ် တစ်ယောက် ဖြစ်လျက်နဲ့ တစ်ယူသန်တာ ခုလို မထင်မှတ်ဘဲ အခြေအနေတွေ ပြောင်းလဲကုန်တော့ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို ကယ်နိုင်သေးလဲ”

ကွယ်လွန်သွားပြီးတဲ့ သူ့ကို အပုပ်ချ ပြောဆိုတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ... အခု ဒီမိသားစု ဒီအရေးမှာ ကိုယ်ပါလာရပြီဆိုတော့ အမြဲ

င်မတော်တဲ့ ဟာတွေ ရှိလာသည်။ ။

ပြုပြင်ပြောင်းလဲရမည့် ချို့ယွင်းချက်တွေ များ လာတော့ ကိုယ့်ဒုက္ခကို မြင်လာရင်း သွားလေသူကိုပဲ ဝေဖန်ပြောဆိုဖို့ တွေ ဖြစ်ခဲ့၏။

တကယ်ဆို ကုဋေရှစ်ဆယ်၊ သူဌေးသားပုံပြင်ဟာ မူလတန်းကျောင်းသား ဘဝကတည်းက ဖတ်စာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူး သင်ဖူးခဲ့ကြသည်။ ။ ပညာနဲ့ ဘဝ ခွဲခြားမရတာကို ကိုကိုကြီး မေ့ထားသင့်သလား။ ကိုယ့်ရင်သွေးကို ကျောင်းပို့ပြီး စာမသင်ပေးဘဲ မြပဝါနဲ့ သိမ်းထုပ်ချည်၍ ထားတဲ့ အထိ အသိတရားတို့ က တစ်ယူသန် နေခဲ့သလား။

မိဘမေတ္တာဟာ မကောင်းမြစ်တာ၊ ကောင်းရာညွှန်လတ်ပဲ ဖြစ်ရမည်။

ကလေး အငိုတိတ်အောင် ချောသည့်နေရာမှာ နှစ်လက်မခွဲ သံချောင်းကြီး မျိုချချင်ပါတယ်ဆိုပြီး ငိုတာကို အလိုလိုက်ပြီး ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပေးရင် ဘာဖြစ်သွားမလဲ။

ဒါဟာ မဝေဖန် မကဲ့ရဲ့ ဘဲကို နေလို့ မရသည့် အစွဲမှား အယူမှား ဖြစ်၏။

အိမ်မှာ ဘဏ္ဍာထိန်း ဆိုလည်း ဟုတ်။

ကလေးကိုလည်း ငယ်စဉ်ကတည်းက ချီပွေ့ ထိန်းကျောင်း လာခဲ့ရသော အိမ်ထောင်ထိန်းကြီး ဦးဘမင်းကလည်း သူ၏ အလုပ်ရှင် သခင်အပေါ် တစိုးတစီမျှ ဝေဖန်ပြစ်တင်ခြင်း မရှိခဲ့သည့်ပြင် ဒေါ်နှင်းနှင်းမြတ်ကိုတောင် သူက ပြန်လှန် ထုချေနေသေးသည်။ ။

ဒါဟာ သစ္စာရှိသော အလုပ်သမား ပီသတာလား။

ဒါမှ မဟုတ် ဒီစံအိမ်မှာ ရှိသမျှ အရှင်သခင် အလုပ်သမားအာလုံးပဲ

တစ်သွေးတစ်သံတည်း တစ်ယူသန် အယူလွဲနေကြတာလား။

ဘယ်သူ့ မျက်နှာကိုပဲကြည့်ကြည့် ဒေါ်နှင်းနှင်းမြတ်၏ စကားတို့ ကို နားထောင်နေကြသည် က နားတွေပဲဖြစ်ပုံရကာ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ပျော်ဝင်နေကြပုံမျိုး မရှိ၊ လှုပ်ရှားနေသည့် စိတ်တို့ ကို ထိန်းချုပ်ရင်း ဒေါ်နှင်းနှင်းမြတ် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည် ။

မောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်းရှိပြီး ဘာမှ လည်း ခွန်းကြီးခွန်းငယ် အချင်းများ ခဲ့ကြတာ မရှိဘဲ စကားမပြော အသွားအလာမရှိဘဲ အဆက်အသွယ်တွေ လုံးဝ ပြတ်တောက် နေခဲ့ကြတာ ဆယ့်ခြောက်နှစ်။

ဒီသမီးလေး နှစ်နှစ် သမီးကတည်းက ဖြစ်သည် ။

အကြောင်းရင်းကလည်း ကလေးကြောင့်ပဲ ဖြစ်၏။

“ထိုင်နိုင်နေပါပြီ ကိုကိုကြီးရယ်၊ လွှတ်ပေးကြည့်လိုက်ပါ ဒါမှ ကလေးက ထိုင်တတ်မှာ ပေါ့”

ကလေးကို ဘယ်မှ မချ။ ချထားတော့လည်း ကျောက ဖိထား။ ရင်က ဖက်ထားနှင့် မိဘနှစ်ပါးလုံး မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး။

“လွှတ်ပေးလိုက်ရင် လဲသွားမှာ ပေါ့ ညီမလေးရ၊ ယိမ်းထိုးနေတာ မတွေ့ဘူးလား၊ ဒီယိမ်းဒီယိုင်နဲ့ လဲလိုက်ရင် ပက်လက်လန်မှာ ”

ကိုကိုကြီးက ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ပြောပြတတ်ပေမယ့် ယောက်မဖြစ်သူက စကားနည်းပြီး နှုတ်ခမ်းစူ၏။

ကလေးကို မြေပေါ်လည်း မချ သူများ လည်း မချီစေချင်အောင် ဖူးဖူးမှုတ် ဖြစ်ခဲ့တာလည်း သူမက စခဲ့တာပဲဖြစ်သည် ။

အိမ်ထောင် စကျကတည်းက ကလေးလိုချင်ကြတာ အတူတူ၊ ရှိနေ

သေးသည့် အဘိုးဖြစ်သူကလည်း မြေးလိုချင်သည်။ ။

မျိုးဆက် မပြတ်ဖို့ လည်း မျှော်လင့်၏။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်ကျစမှာ ကလေးမရခဲ့ကြဘဲ ဆယ်နှစ်နီးပါးကြာမှ ကလေးရခဲ့သည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ အဘိုးဖြစ်သူလည်း မရှိတော့ပေ။

တခြားကလေးတွေဆို မွေးကင်းစမှာ လှလှပပ သိပ်မရှိကြ။

လသားလေးတွေဖြစ်မှ လုံးကြွ လှပလာကြတာ များ သည်။ ။

ဒေါ်မြစန္ဒာကတော့ သမီးကလေး တစ်ယောက်ပဲ မွေးနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ထိုသမီးလေးဟာ မွေးလာကတည်းက ရွှေမှုန်စား၍ မွေးလာခဲ့သလား၊ မေးရလောက်အောင် လှနေသည်။ ။

မွေးဖွားပြီး ကလေးကို တစ်ညလုံး ထိုင်ကြည့် နေခဲ့သောကြောင့် အိပ်ရေးပျက်ကာ ခေါင်းကိုက်ရောဂါ စွဲခဲ့သည် အထိ ဖြစ်သွားသည်။ ။

ကလေး လမ်းသွားနိုင်သည့် အရွယ်ကျတော့လည်း သမီးယောက်မပြဿနာ တက်ရသေးသည်။ ။

“ကလေးကို ဘာဖြစ်လို့ မြေကြီးပေါ် ချပေးလိုက်တာလည်း နှင်း၊ ဖုန်တွေ သဲတွေနဲ့ ”

“ချပေးမှ လမ်းလျှောက် နိုင်မှာ ပေါ့ မစန္ဒာရယ်၊ ကလေးက လူပေါ်မှာ ချည်းပဲနေရင် ချည့်သွားမှာ ”

“ဘာမှ ချည့်ဖို့ မရှိဘူး။ အရိုး အကြော ကျန်းမာရေး အားလုံး ဒေါင် ဒေါင် မြည်ပြီးသား၊ မြေကြီးပေါ်မှာ ပိုးကောင် မွှားကောင်နဲ့ ဖုန်တွေပေတယ်၊ ခဲစူးမယ်၊ ကလေးက မြေကြီးပေါ်မှာ ပေပေကျုံကျုံ ဆော့တတ်တဲ့ အကျင့် ပါသွားရင် ရင်ကျိုးရမယ်”

ကလေးနဲ့ ပတ်သက်သော အချေအတင် ကလေးတွေက ကြာတော့ ရင်ထဲမှာ အဖုအထစ်တွေ ဖြစ်လာခဲ့၏။

“ကိုကိုညီမက ကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့သဘော သူ့ဆန္ဒနဲ့ ကိုင်တွယ်ချင်တာ ကိုကို အဲဒါ စန္ဒာ မကြိုက်ဘူး၊ ကလေးကို အသက်နဲ့ ရင်းပြီး မွေးထားရတာက အမေပဲ”

ကွယ်ရာမှာ ကိုကိုကြီးနဲ့ ပြောဆိုနေတာတွေကိုလည်း ကြားခဲ့ရသည်။ ။

“ကလေးကို နေရာတကာ အလိုမလိုက်နဲ့ ညီမလေး၊ ပြီးတော့ သူ့အမေက မကြိုက်ဘူး၊ ကိုကိုကြီးက ညီမလေးတို့ စိတ်အခန့်မသင့် ဖြစ်ကြမှာ စိုးလို့ ပါ”

ဤသို့ ပြောလာခဲ့သော စကားတွေကို ဒေါ်နှင်းနှင်းမြတ် ရင်နာခဲ့သည်။ ။ သူမရင်ထဲမှာ အမေဖြစ်သူထက် မေတ္တာ မထားနိုင်ခဲ့လျှင်တောင် ကလေးအပေါ် ထားရှိခဲ့သည့် စေတနာ မေတ္တာတွေထဲမှာ ဘာညစ်နွမ်းမှုမျှ မပါခဲ့။

ရှေ့ဆက်လည်း ဒီအဆင်မပြေမှုတွေက ပိုတိုးလာဖို့ သာ ရှိတော့သည်။ ။ ထို့ကြောင့် မာနကြီးသော စိတ်တို့က ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ဖို့ အမြဲတမ်း ပူဆာနေခဲ့သည့် ဒေါက်တာ ဦးသိုက်ထွန်းကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် အကောင်အထည်ဖော်ကာ ရှမ်းပြည်နယ်နှင့်ဝေးသော ရန်ကုန်မြို့သို့ ခွဲထွက်ခဲ့လိုက်၏။

“ခရီးကလည်း မနီးဘူးလေ၊ သိပ်အရေးတကြီး မဟုတ်ဘဲနဲ့ တော့ ကိုကိုကြီး မမှာ ပါနဲ့ ညီမလေးလည်း လာဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

ဟု နှုတ်ဆက် ထွက်လာကတည်းက လုံးဝ ပြန်မလှည့်ခဲ့တော့တာ ဒီ နေ့အထိဖြစ်သည်။ ။ ထို့နောက်မှာ ခင်ပွန်းသည် က နယ်တစ်ခုသို့ တာဝန်နှင့် ခေတ္တပြောင်းခဲ့ရသည်။ ။

ဒေါ်မြစန္ဒာ အတော်ကြီး မကျန်းမမာ ဖြစ်နေ၍ လှမ်းဆက်သွယ်တော့ လိပ်စာအတိုင်း ရှိမနေတော့သဖြင့် ဦးလရိပ်က ညီမဖြစ်သူ ပြောင်းရွှေ့သွားပြီဟု ထင်ခဲ့၏။

ဒေါ်နှင်းနှင်းမြတ်တို့ ရန်ကုန် ပြန်ရောက်လာကြတာကို မသိတော့၊ နောက်ထပ် ဘာမှ ဆက်သွယ် မလာခဲ့တော့ပေ။

ဒေါ်နှင်းနှင်းမြတ်ကလည်း ... မဆက်သွယ်ပါ။

ဒီလို ဖြစ်ကုန်ကြလိမ့်မည်ဟု မထင်တာလည်း ပါသည်။ ။

ဦးလရိပ် ရုတ်တရက်ကြီး မူးလဲသွားရာမှ သေဆုံးခဲ့ရသည် အထိ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ။ ထိုအခါကျမှ အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဦးဘမင်းတစ်ယောက် ဒေါ်နှင်းနှင်းမြတ် ရှိရာသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ပြန်ရောက်လာခဲ့တာ ဖြစ်၏။

“ဆရာကြီး ဆုံးသွားပြီ မမကြီး၊ ဒီနေ့ဆို တစ်လနဲ့ ငါးရက် ရှိပါပြီ စံအိမ်မှာ ထားခဲ့လို့ မဖြစ်လို့ ချက်ချင်း ရောက်မလာနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

စာနှင့်ပေနှင့် အကြောင်းကြားဖို့ ကလည်း ပြောင်းရွှေ့သွားပြီဆိုသော သတင်းကြောင့် စိတ်ကူးက မရောက်ခဲ့။

ဒါတောင် ကလေး၏ ရှေ့ရေးအတွက် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ဖို့ မှာ အုပ်ထိန်းသူ သွေးရင်းသားရင်းဖြစ်မှ တင့်တယ်မှာ မို့ ဒေါ်နှင်းနှင်းမြတ် ရှာပုံတော်နှင့် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

တိုက်ဆိုင်စွာ ဒီလိပ်စာအတိုင်းပဲ ပြန်တွေ့ရသည် က

ကံအားလျော်စွာပင် ဖြစ်လေသည်။ ။

“ငါ ကိုကိုကြီးဆီ အချိန်မရွေး ထသွားလို့ ရတာပဲ” ဟု တွက်ကာ လိပ်စာပြောင်းတာလည်း အကြောင်းမကြားခဲ့။

ပြန်ရောက် နေခဲ့တာကိုလည်း သတင်းမပို့ဘဲ ထားခဲ့မိသော ရလဒ်သည် ယခုတော့ အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ နောက်ဆုံး ခရီးကိုတောင် မပို့ခဲ့နိုင်သည့် အဖြစ်။

ပြီးတော့ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်စွာ မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် “လရိပ်စံအိမ်”ကြီးထဲမှ ပစ္စက္ခ အခြေအနေတွေ။

စိတ်တို့ သည် ဝမ်းနည်းနေခဲ့တာရော၊ ဘဝင်မကျနိုင်တာတွေ ရော ထွေးကာ စကားတစ်ခွန်း စလိုက်ပြီး လိုရာသို့မရောက်ဘဲ အတိတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန်မှာ ခေါက်တုံ့လူးလာ ပြေးလွှားနေခဲ့၏။

အားလုံးကို ကြာမြင့်စွာ ကျောခိုင်း ရပ်နေမိပြီးမှ ဒေါ်နှင်းနှင်းမြတ် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်လှည့်လာ၏။

“ဒါတွေ ပြောနေလည်း မထူးတော့ပါဘူး၊ “လရိပ်စံအိမ်”မှာ ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ခု သမီးလေးကို ကျွန်မက လက်ပြောင်း ယူရတော့မှာ ဆိုတော့ ရန်ကုန်ကိုပဲ ခေါ်သွားတော့မယ်”

ဦးဘမင်း မျက်နှာကြီး ဆတ်ခနဲ မော့တက်လာသည်။ ။ သွေးတောင့်နေလောက်အောင် ရိုကျိုးနာခံစွာ ရပ်နေကြသည့် အလုပ်သမားတွေပါ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ။

ဒေါ်နှင်းနှင်းမြတ်က အားလုံးကို ဝေ့ကြည့်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်မှာ ပြန်၍ ယှက်ထားလိုက်၏။ ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။ ။

“လရိပ်စံအိမ်”မှာ ဒီလူတွေအတိုင်းပဲ ရှိနေခဲ့ကြပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ

မဖြုတ်ဘူး၊ ဦးဘမင်းပဲ ဒါကိုတာဝန်ယူ၊ စံအိမ်မှာ ဒီအတိုင်းပဲ စည်းကမ်းတကျ သန့်ရှင်း ပြောင်လက်နေပါစေ၊ ကျွန်မ တစ်လတစ်ခေါက် နှစ်လတစ်ခေါက် လာမယ်၊ စိတ်ချပါရစေ”

ဦးဘမင်းက ခေါင်းညိတ် ဦးညွတ်၍

“စိတ်ချပါ မမကြီး၊ အားလုံး စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်ရပါစေမယ်”

ဒေါ်နှင်းနှင်းမြတ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။

ဦးလရိပ် ဒေါ်မြစန္ဒာတို့ မှ မွေးဖွားသော သမီးငယ်လေးကို “လရိပ်ဆောင်း”ဟု အမည်ပေးခဲ့ပြီး “သာယာစံအိမ်” မှ “လရိပ်စံအိမ်”သို့ ပြောင်းလဲ ခေါ်တွင် စေခဲ့သော ဤနေရာမှ ထွက်ခွာစေဖို့ ဒေါ်နှင်းနှင်းမြတ် ချက်ချင်းကြီး စီစဉ်တော့သည်။ ။

*

အခန်း (၂)

“ရန်ကုန် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သမီးနဲ့ အန်တီ မနက်ဖြန် ပြန်မယ်”

“ဆောင်း ... မလိုက်ချင်ဘူး”

“မလိုက်လို့ မရဘူး”

ဒေါ်နှင်းနှင်းမြတ် တူမလေးကို ချစ်ခင် မြတ်နိုးပါသော်လည်း ပထမဆုံး ချုပ်ကိုင်လိုက်ခြင်းအဖြစ် မျက်နှာကိုတော့ တင်းထားရသည်။ ။

အမြဲတမ်း အလိုလိုက် ခံထားခဲ့ရသည့် ကလေး တစ်ယောက်အပေါ် သူမအနေဖြင့် စိမ်းသက်သော အရပ်မျက်နှာ တစ်ခုမှ နေ၍ မရင်းနှီးသည့် နယ်ပယ်တစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်သွားရမည်။

ဒီကလေးမ ကိုယ့်ကို လေးစားဖို့ တော့ လိုလိမ့်မည်။

“အန်တီက ကိုယ့်တူမလေး တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရပြီဆိုရင် ကရုဏာစိတ်နဲ့ အဝေးကြီးကနေ ပြေးလာခဲ့တာ၊ မလိုက်ဘူးဆိုရင် သမီးကကော ဒီမှာ ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ နေခဲ့မှာ လဲ”

လရိပ်ဆောင်းဆိုသော မိန်းမငယ်လေးက သူမကို စိုရွဲ့သော မျက်ဝန်းညှိကြီးများ နှင့် မော့မော့လေး ငေးနေသည်။ ။

မျက်တောင် တစ်ချက်မှ မခတ်ဘဲ မျက်ရည်တွေက ပါးပြင်ထက်သို့

တလိမ့်လိမ့် ကျဆင်းနေကြသည်။ ။

အဝတ်စနီလေးကဲ့သို့ နီနေသော နှုတ်ခမ်းလွှာပါးလေးများက တလွန်လွန် လှုပ်ခတ်လာခဲ့ပြီ။

“ဘဘမင်း ရှိတာပဲ”

ဟု မရဲတရဲလေး ပြောသည်။ ။ ဒေါ်နှင်းနှင်းမြတ်က ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး သူမရှေ့မှာ ရပ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီ ... ဘဘမင်း ရှိတယ် ဟုတ်လား၊ ဘဘမင်းက သမီးကို အလိုလိုက်မယ်၊ စောင့်ရှောက်မယ်၊ ကျန်တာ သူ ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာ လဲ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်က သမီးရဲ့ အထိန်းတော်၊ ဒီအိမ်က အရှင်သခင် မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအိမ်ရဲ့ အရေး၊ သမီးရဲ့ ဘဝအရေးကို သူ ဝင်ပြောခွင့်၊ စွက်ဖက်ခွင့် မရှိဘူး၊ အဲဒါ သမီး နားလည်လား”

“ဟင့်အင်း”

ဆောင်း ခေါင်းလေးခါသည်။ ။ မျက်တောင် ဖျတ်ခနဲ ပုတ်အချမှာ မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်လက်ကျန်လေးတွေ လျှောဆင်းသွားကြ၏။

သူမ နားလည် လိုက်သည် လည်း ရှိ၊ နားမလည်ခဲ့ခြင်းလည်း ရှိသော ဒေါ်နှင်းနှင်းမြတ်၏ စကားတို့ အပေါ် စိတ်ဝင်စားသွားသဖြင့် ကြေကွဲ၍ မျက်ရည်ကျခြင်းကို တဒဂံ မေ့လျော့သွားခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ။

မျက်ရည်ခန်းသွားသည့် ဆောင်းမျက်ဝန်းလေးတွေမှာ ရှုပ်ထွေးမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ။ ထိုစဉ် လေပြင်းတစ်ချက် ရိုက်ခတ်သွား၏။

လျှောခနဲ သစ်ရွက်လှုပ်သံများ နှင့်အတူ ပင်ယံထက်မှ ဆိတ်ဖလူး ပန်းပွင့်လေးတွေ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျလာကြ၏။

ဒေါ်နှင်းနှင်းမြတ်က ဆောင်း ထိုင်နေသည့် အပြာရောင် ကျောက်ပြားလေးတွေ ကပ်ထားသည့် ကျောက်ခုံလေးအစွန်းမှာ အသာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ မျက်နှာလေးကို မြင်လိုက်သည် နှင့် ပွေ့ပိုက် ယုယချင်စိတ် တွေ ဖြစ်လောက်အောင် ချစ်စဖွယ်ရှိနေသော တူမ ဖြစ်သူ၏ လက်ဖဝါး လေးကို ဖွဖလေး ထွေးဆုပ်သည်။ ။

“ဟုတ်တယ် သမီး နားမလည်ဘူး၊ နောက်ဆိုလည်း သမီး နားမလည်တာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် သမီးရဲ့ ဘာဘမင်းဆီမှာ သမီး နေခဲ့လို့ မရဘူး၊ သမီး အန်တီနဲ့ လိုက်ရမယ်၊ မြို့ပြနဲ့ လူတွေကို သမီး မြင်ရမယ်၊ ဆက်ဆံရမယ်၊ အားလုံးကို နားလည်မှ ဖြစ်မယ်”

“အန်တီ”

“ပြော”

“မေမေနဲ့ ဖေဖေက ဒီမှာ ရှိနေကြတာ”

“သေဆုံးခဲ့ကြပြီပဲ သမီးရယ်”

ထိုအခါ ထူပိတ် ကော့နက်နေသည့် မျက်တောင်ရှည်တွေ ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက် လှုပ်ခတ်သွားကာ မျက်ရည်တို့ ကို မိတ်ဖွဲ့ဖို့ ကြိုးစားပြန်သည်။ ။

လက်ထဲမှာ ဖွဖလှလှလေး ပုံထည့်ထားသည့် ဆိတ်ဖလူး ပွင့်လေး တွေကို တိတ်ဆိတ်စွာ ငုံ့ကြည့်၏။

ဆောင်း လက်ကလေး ကတုန်ကယင်ဖြစ်လျက် လက်ဖဝါးထဲက ပန်းပွင့်လေးတွေပါ ကြောက်ရွံ့ လှုပ်ခတ်နေကြရှာသည်။ ။

ဒါကို သူမ တည်ငြိမ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ဖြန့်ထားသည့် လက်ဖဝါးလေးကို ထွေးဆုပ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်သည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ပန်းကလေးတွေ လက်ဖဝါးထဲမှာ နွမ်းကြေသွားမှာ မို့ မဆုပ်ပစ်ရက်။ တုန်ယင်နေသော လက်တို့ ကို ထိန်းချုပ်ဖို့ ရာ ပန်းတို့ ကို သူမ လှလှပပလေး လွတ်လပ်ခွင့် ပြုရမည်။

လက်ဖဝါးလေးကို စောင်းသွန်ချ ပေးလိုက်၏။ ပန်းပွင့်လေးတွေ မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်သို့ တဖြုတ်ဖြုတ် ခုန်ချသွားကြသည်။ ။

ထို့အတူ ဆောင်းမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တစ်စက် ပေါက်ခဲနဲ့ ဆင်းကျသွားပြီး တုန်ယင်နေဆဲ လက်ဖဝါးတို့ ကို ဖိဆုပ်ပစ်လိုက်သည်။ ။ ဆောင်း၏ ထိခိုက်ခံစားနေရမှုတို့ အားလုံးကို စူးစိုက် ငုံ့ကြည့်နေရင်း ရင်ထဲမှာ နင့်လာမိကာ ဒေါ်နှင်းနှင်းမြတ် ဆောင်းကိုယ်လေးကို ထွေးပွေ့ထားလိုက်မိ၏။

“သမီးလေးရယ်”

ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာသော ဆောင်းထံမှ အင့်ခဲနဲ့ ရှိုက်သံလေး ထွက်လာသည်။ ။

“သမီး သမီး ဒီစံအိမ်ကြီးထဲကနေ ထွက်သွားရင် မေမေ ငိုနေမှာ ”

ဟု ရှိုက်သံလေးနှင့် ပြောပြန်သည်။ ။ ဒေါ်နှင်းနှင်းမြတ်က ဆောင်း၏ ဆံစ,လေးတွေကို တယုတယ သပ်တင်ပေးကာ ...

“မငိုပါဘူး သမီးရယ်၊ သူ ကျေနပ်နေမှာ ပါ၊ သူ့ရဲ့ သမီးလေး တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရှာတာကိုသာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ ၊ သူ့အဒေါ်တစ်ယောက် လာခေါ်သွားပြီ ဆိုတာကို ဝမ်းသာမှာ ပေါ့၊ သမီးရဲ့ ဖေဖေကော မေမေကော သမီးနဲ့ ဘဝခြားသွားကြပြီလေ၊ သမီးနဲ့ အတူ ဘယ်

လိုလုပ် နေကြမလဲ၊ သမီးလေး ဒုက္ခရောက်နေရင် ဘယ်လို ကာကွယ် ပေးနိုင်ကြမှာ လဲ”

ကလေးငယ်လေး တစ်ယောက်ကို ပြောသလိုပဲ ပြောပြရသည်။ ။

လရိပ်ဆောင်းဟာ ဒီစံအိမ် ဒီမိသားစုမှ လွဲ၍ လူစိမ်း သူစိမ်း များများ စားစားကို မြင်ဖူးရှာတာ မဟုတ်။

ဖေဖေ မေမေ ခေါ်တတ်ပြီ ဆိုကတည်းက စာသင်ခဲ့ရသည်။ သူများ တန်းတူလည်း စာတွေတတ်သည်။ သို့သော် ကျောင်းသူ ကျောင်းသား တွေ ဘယ်လို နေထိုင် သွားလာကြတာကို မမြင်ဖူးဘူး၊ မြို့ပြ ကျေးရွာ ဘယ်လို ကွာခြားမှန်း နားမလည်။ စာထဲမှာ ပဲ ဖတ်ဖူးရှာတဲ့ သူလေး ဖြစ်နေသည်။ ။

“သမီးလေး ဒီကိုလွမ်းရင် မကြာမကြာ ပြန်လာလို့ ရတယ်။ အန်တီ က လိုက်ပို့ပေးမှာ ပေါ့၊ ဟိုမှာ လေ ဒီခြံ ဒီဝင်းလောက်မကတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းတွေ ရှိတယ်၊ လူတွေ အများကြီး ကားတွေ အကျပ်အသိပ်နဲ့ ၊ သမီး မြင်သမျှ ထူးဆန်းနေမှာ ပါ။ ဆောင်း ခေါင်းညိတ်တာကို မစောင့်နိုင်ပါ။

ခြံဝင်းကြီးထဲမှာ ပဲ စနစ်တကျ စီရင်ထားခဲ့သည့် အုတ်ဂူတွေထဲမှာ မိဘနှစ်ပါးကို ကန်တော့စေသည်။ ။ ဘိုးဘွားအားလုံးကိုပါ ကန်တော့ပြီး ဦးဘမင်းနှင့် အလုပ်သမားတို့ ကို “လရိပ်စံအိမ်”နှင့် ပတ်သက်သမျှ သေချာ မှာ ကြားသည်။ ။ ဦးဘမင်းဆိုတာ သစ္စာရှိ လူယုံကြည် ဖြစ်လာသည်။ ။ အလုပ်သမားတွေကိုလည်း သူ အုပ်ချုပ်နိုင်သည်။ ။

ယုံကြည် စိတ်ချစွာ အပ်နှံ၍ နှုတ်ဆက်တော့ ဆောင်းက ဦးဘမင်းကို ကန်တော့ရင်း ဖက်ငိုလေသည်။ ။

လိုက်သွား ကလေး ... ဟိုမှာ ပျော်အောင်နေနေနော်၊ မမကြီးက စည်း

ကမ်းရှိတယ်၊ စနစ်ရှိတယ်၊ ကလေးကိုလည်း ဟိုးငယ်ငယ်လေး ကတည်းက မြတ်နိုးယုယခဲ့တာ၊ 'လရိပ်စံအိမ်'ကိုတော့ ကလေး အချိန်မရွေး ပြန်လာလို့ ရတာပဲကွယ်၊ ကလေးက လရိပ်စံအိမ်ရဲ့ ထာဝရ ဧကရီတစ်ပါးပါ”

နုတ်ဆက်သံတို့ ဝေးကွာလာခဲ့သည် ။ လရိပ်ဆောင်းဆိုသော နေမလောင် မိုးမခဘဲ လရိပ်ဆောင်း၍ ပွင့်လန်းခဲ့ရသော အဖြူရောင် နှင်းပန်းကလေး တစ်ပွင့်သည် ...

*

အခန်း (၃)

“ရှူး ... ရွတ်”

အသံပေး၍ သမင်လည်ပြန် လိုက်ကြည့်ရင်း ကိုယ်လေး တစ်ပတ်
လည်သွား၏။

“မိတယ်ကွ”

အားလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည် ။

ဝတ်ထားသည် က နံ့သာရောင်လေးမို့ ယဉ်သည် ။

ပုံစံကျတော့ စကပ်အကျပ်ကို နောက်မှာ ဒူးခေါက်ခွက်ထိ ခွဲထား၏။
လတ်ကျပ်နေသည့် အင်္ကျီကို ရှေ့နောက် ဟိုက်ချထားပြီး၊ အမြင်မတော်
လောက်သည့် နေရာမှာ ဇာအဖြူပါးကလေး ခံပေးထား၏။

ဆံပင်က နားရွက်ထက်လောက် သရီးစတက်ဆိုသည့် ဆံပင်ဝါဝါ
လေးနှင့် မျက်နှာပြင်မှာ ဆေးသား ပြေပြေလေး တင်ထား၏။

“ရှော့ကွာ ... ဒါ ခဏယူသွား၊ ငါ လိုက်မယ်”

ကော်ကော်က လက်ထဲက စာအုပ်ကိုလည်း နီးသည့်လူလက်ထဲ ထိုး
ထည့်၍ ဆံပင်ကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နှင့် တစ်ချက်နှစ်ချက် သပ်ချ၏။

ပြီးတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်သို့ ထွက်သွားကြပြီဖြစ်သည့် နံ့သာ
ရောင်နှင့် စပို့ရှပ်ပွပွ အကျားလေး နှစ်ယောက် နောက်သို့ လိုက်တော့သ

ည် ။

“ဒီကောင် ... ဘာလဲဟ”

“လိုက်သွားတာလေ”

“မြင်သားပဲ ... ဘယ်တုန်းက ငြိထားလို့ လဲ”

“သွားလိုက်မေး”

သုံးယောက်ထဲမှာ ကော်ကော့လိုပဲ ဝါသနာတူ ရှိတတ်သည့် ကဲရန်က ရှေ့ကိုလှမ်းရင်း မျက်နှာကို နောက်သို့ပို့ကာ သူ့မှာ မရှင်းလင်းနိုင်။ အောင်ဟိန်းက ရယ်၍ ကဲရန်ပခုံးကို ဖတ်ခနဲ ရိုက်ပစ်လိုက်၏။

“သူ့ကုသိုလ်နဲ့ သူ ... လိုက်ကြည့်မနေနဲ့ ”

“ဘာမှ ကုသိုလ် မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီကောင် ငါနဲ့ လောင်းထားလို့ ဆယ်ရက်မပြည့်ခင် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ငြိဖို့ အမိအရ ကြိုးစားနေတာ ”

“အေးလေ ... မင်းမှာ ရှိတယ်၊ သူ့မှာ မရှိသေးဘူး၊ မင်းကို သူက စိန်ခေါ်ထားတယ်၊ သူ ကြိုးစားတာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ .. အဲဒါ ငါ့ညီမ ဝမ်းကွဲကွ”

“ဟား ဟား ဟား”

ကဲရန်ကို ကြည့်၍ ကျန်သည့်နှစ်ယောက် ဝိုင်းရယ်ကြသည် ။ ပီကေဝါး၍ ပါးစပ်မဖွင့်ဘဲ ပခုံးလှုပ်အောင် ရယ်လိုက်သော သဝန့်လက်မောင်းကို ကဲရန်က ပခုံးစောင်းနှင့် တိုက်ပစ်၍ ...

“မင်း ... မရယ်နဲ့ ”

“ရယ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ငါ တင်း လာပြီ”

“လျှော့ပစ်လိုက်”

“အူကြောင်ကျားမလုပ်နဲ့ သဝန်၊ အဲဒါ မင်းပစ္စည်း”

သဝန်က ပခုံးနှစ်ဖက် တွန့်၍ ဟက်ခနဲ ရယ်၏။

“မင်းက သဝန်ကိုတော့ စေတနာတွေ ပိုနေပါလား။ ကောင်မလေး တွေနဲ့ သဝန်က ကမ်းစပ်နဲ့ ရေလှိုင်း”

ကဲရန်က အောင်ဟိန်းစကားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ သဝန်ကိုပဲ မှုန်ကုပ်ကုပ် လှည့်ကြည့်သည်။ ။

အတူယှဉ်လျှောက်နေရင်း ရှေ့ကို ခြေလှမ်းပိုလှမ်းပြီး သဝန် နှုတ်ခမ်းပေါ်က အပြုံးကို မမြင်မြင်အောင် လိုက်ငုံ့ကြည့်သည်။ ။

“ဘာလဲ”

သဝန်က မျက်ခုံးတွန့်၍ မေးဆတ်၏။

“မင်းကို ကြည့်တာလေ၊ မင်းပဲ ပဝါ့ကို ...”

“ဘာမှ မဖြစ်သေးဘူး”

“ဪ ... ဪ”

ကဲရန် လည်ပင်းကြီး ရှည်ထွက်သွား၏။

“ဟား ဟား ဟား”

နောက်ထပ် အောင်ဟိန်း ရယ်ချလိုက်တော့ ဒေါသ မျက်နှာကြီးက ဖုံးဖိမရတော့။ ။

“ငါက ဖြစ်စေချင်လွန်းလို့ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ငါနဲ့ ဟိုကောင်ရဲ့ အလော

င်းအစားထဲမှာ ငါ့ညီမနဲ့ မငြိစေချင်လို့ ”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ လောင်းကြတာ ငါ့ညီမကို ချန်ထားရမယ်ဆိုတဲ့ စည်းတစ်ခု ထည့်ခဲ့လို့ လား”

ကဲရန်ပဲ ပါးစပ်ပိတ်လိုက်ရသည်။ ။ လေးယောက်သား တက္ကသိုလ်မှ ကတည်းက ကဲကြ တွဲကြသည် မှာ ကျောင်းပြီးသည် အထိ တွဲဖြစ်နေတုန်း။

မိဘတွေက ချမ်းသာကြသလောက် လေးယောက်လုံး သူ့အရည်အချင်းနဲ့ သူတော့ ပြောင်မြောက်ကြတာပဲ ဖြစ်၏။

ဒါပေမဲ့ ဒီထဲမှာ သဝန်ကတော့ နည်းနည်းပိုသည်။ ။ အားလုံးထက် အရပ်ပိုမြင့်ပြီး ဒေါသ ဖြစ်လွယ်တတ်သည့် ညာဉ်ကြောင့် ပို၍ လူသိများသည်။ ။

သူဟာ ဒေါသနှင့်လူ နပန်းလုံးပြီး မွေးလာခဲ့သည် ဟု ပြောရမည်လား။ အလွန်ရှုပ်ထွေးသော မိသားစု ပြဿနာများကြောင့် သဝန်ပုံစံကို က ကြွပ်ဆတ်ဆတ်၊ မာကျောကျော ဖြစ်လာသည်။ ။

သည်းမခံတတ်သည့် အကျင့်တွေ ဖြစ်ခဲ့၏။

သူတို့ ကတော့ သဝန်ကို နားလည်နေကြပြီမို့ မဆန်းတော့ပါ။ မကြာခဏ စကားများ တတ်ကြတာ ဝါသနာတူ စရိုက်တူ၊ လိုက်ကြ ကြိုက်ကြသော ဗရုတ်ကျချင်သည့် ကိစ္စများ ရှိသည်။ ။ ကောင်မလေးတွေကို မြင်လျှင် လေးယောက်လုံးပဲ အစသန်ကြသည်။ ။

ပြီးတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မခံချင်အောင် ပြောကြပြီး ...

လောင်းကြ ... လိုက်ကြ။

သူ့ရည်းစား အကြောင်းပြော၊ ကိုယ့်ရည်းစား အကြောင်းပြော။

အဲဒီထဲမှာ ရည်းစားထားတိုင်း သက်တမ်း မရှည်တတ်သော သဝန် တစ်ယောက်သာ ပြောစမှတ်အတွင် ဆုံး။

ချောချောလှလှလေး အဆင်ပြေပြေလေးဆို ဟိုတွဲ သည် တွဲ ဖြစ်သွားတတ်ပြီး သိပ်မကြာမီ ဘာဘိဘာသာ ပြန်ဖြစ်သွားပြန်သည် ။

မေးလိုက်ကြည့် ...

“ပြတ်သွားပြီ” ဆိုသော စကားကို ဂီတာတီးမပျက်ဘဲ ဖြေသည် ။ ပီ ကေဝါးရင်း ဖြေ၏။

ခဏ ခဏ လိုက်ခဲ့ ပြတ်ခဲ့သော ရည်းစားတွေထဲမှာ ဘယ်ရည်းစား ကို အချစ်ဆုံးလဲဟု ဘယ်သူ့ကိုမှ မမေးနဲ့ ။

“မသိဘူး”ဟု ဖြေဖြစ်ကြမှာ လည်း အတူတူပဲ ဖြစ်သည် ။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းမှာ တုန်းက သူတို့ လေးယောက်ကို “ပိတုန်းအုပ်”ဟု ခေါ်တွင် ခဲ့ကြသေးသည် ။

ပိတုန်းဆိုတဲ့ ထဲမှာ တောင် ဒီကောင်ပဲ အဆိုးဆုံးဟု ပြောသော မျက် လုံးများ နှင့် ကြည့်၍ ကဲရန်က မကျေမနပ် မျက်စောင်းရွဲ ထိုးသေးသည် ။

ကြားထဲ မှာ ကိုယ့်ညီမဝမ်းကွဲက ကန့်လန့်ကန့်လန့် ပါလာတော့ ထိပြီ ...

သုံးယောက်လုံး ကော်ကော်ကို စောင့်ကြဖို့ အစီအစဉ်မရှိဘဲ ကားရှိ ရာသို့ ချီတက်လာခဲ့ကြ၏။

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ မွေးနေ့ကို သွားကြဖို့ လက်ဆောင်တွေ လာ

ဝယ်ကြတာဖြစ်ပြီး ...

“ဟိုကောင့်မှာ ကား မပါဘူး”

အောင်ဟိန်းက သံယောဇဉ်စကား ဆိုသည်။ ။

“ခြေထောက်ပါတယ်”

ကဲရန်က မကျေမနပ်ပြောပြီး ကားပေါ် အရင်တက်၏။

ကားက သဝန်ကား ...

အုပ်စုလိုက် ဘယ်ကိုပဲသွားသွား သဝန်ကပဲ ကားယူသည်။ ။

သူများကားပေါ် လိုက်မစီးတတ်သည့် သူ့အကျင့်ကြောင့် အတူတူသွားလာဖို့ လိုပြီဆို သူ့ကားကိုပဲ စီးဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

အားလုံး ကားပေါ်မှာ ထိုင်မိကြလျှင် သဝန်ဘေးကို လူရိပ်တစ်ရိပ် ရောက်လာသည်။ ။

“သဝန်”

အသံကို မကြားသော်လည်း မျက်နှာငုံ၍ ခေါ်လိုက်ခြင်း၊ မှန်ကို ပုတ်လိုက်ခြင်းကြောင့် လှည့်ကြည့်ပြီး သဝန်က မှန်ချပေးလိုက်၏။

ကိုရီးယား ကားတွေထဲက အသက် လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ် မင်း သမီးကြီးတွေ ပုံစံမျိုး ဆံပင်ခပ်တွန့်တွန့် တိုကပ်ကပ် နားကပ်ပြူးပြူးနှင့် မိတ်ကပ်လိမ်းထားသော မျက်နှာက ကားထဲကိုလည်း ဝေ့ကြည့်ကာ ..

.

“အထဲမှာ မင်းညီမ ဈေးဝယ်နေတယ်၊ ခဏစောင့်လိုက်ဦး”

“ဘာလုပ်ဖို့ လဲ”

“မင်း ပြန်မှာ မဟုတ်လား၊ ပြန်ခေါ်သွားလိုက်စမ်းပါ။ ငါ သွားစရာရှိ လို့ ”

“မပြန်သေးဘူး”

သဝန်ကပြောပြီး စက်နှိုးလိုက်၏။

“မပြန်လည်း ခေါ်သွားကွာ၊ တစ်ယောက်တည်း ပြန်လွှတ်ရမှာ စိတ် မချလို့ ”

သဝန်က မျက်နှာမပါဘဲ မျက်ဝန်းများ ဖြင့် စွေကြည့်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်က ညနေစောင်းမှ အိမ်ပြန်ဖြစ်မှာ ”

“ကြည့်စမ်း ...”

သူမထံမှ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်သံက စူးလက်သော မျက်ဝန်းများ နှင့် အတူ ထွက်ကျလာသည် ။

စက်နှိုးသံနှင့်အတူ ကားက သိမ့်ခနဲ လှုပ်သွားတော့ လက်ကိုဖယ် ကာ လူကလည်း နောက်ဆုတ် ရပ်လိုက်သည် ။

သို့သော် အံ့ကြိတ်သော မျက်ဝန်းတို့ က မခွာသေး။

အနားမှာ ထိုင်သည့် ကဲရန်က၊ နောက်ကြည့်မှန်ထဲကို လှမ်းကြည့်လို က်ပြီး သဝန်နားကို တိုးကပ်၍ ...

“အဘွားကြီး တင်းသွားပြီ” ဟု ပြော၏။

“သဝန် ... မုန်တိုင်း ဘယ်ကို လှည့်မယ်ထင်လဲ”

အောင်ဟိန်းက လှမ်းမေး၏။

သဝန်က ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မဖြေဘဲ ကားကို လမ်းမပေါ် ကွေ့တက်

လိုက်၏။

*